

Tako tedaj Klun povsod gola rebra nedoslednosti in neznačajnosti kaže, a vendar si upa sramotiti narodne možé, katerim se je nedavno slinil, brez pomisleka, da imajo Slovenci v aktih ves životopis njegov. —

Popisu Slovencev je dr. Klun dodal še popis o Uskokih, o katerih posebno rad pisari, kajti tudi v ruski časnik je pred nekimi leti poslal enak spisek. Radovedni smo vzeli v roke tudi ta članek, pričakovaje, da pri tej priliki tudi sebe samega omeni; al o uskoku dr. Klunu ni črnil besedice, zato tudi mi o njegovih Uskokih ne govorimo na dalje.

Politične stvari.

Pojasnilo.

Da bi g. Danilo opravičil pred svetom od vsega slovanskega sveta obsojeno glasovanje Dalmatincev za zasilno volilno postavo v zbornici poslancev, je nedavno na svetlo dal brošuro „pro domo sua“. Nas bi ta „spomenica“ nikakor ne brigala, ako ne bi se bilo gosp. Danilu vzljubilo tudi nas podpisane zaplesti v njo in to na tak način, da smo primorani, svetu resnico odkriti. Nam, katerim je slovenski narod na Kranjskem zaupanje skazal, da nas je izvolil za zastopnike svoje, je politično poštenje svetinja, ktere nam nihče, bodi-si prijatelj ali neprijatelj, oskruniti ne sme. Zato smo na omenjeno brošuro, očitno na svet poslano, dolžni svetu izročiti sledeče očitno pojasnilo:

Naš federalistični klub se je v poprejšnjem zasedanji konstituiral s tem, da smo si izvolili za predsednika dr. Rap-a, podpredsednika pa g. Črne-ta. Posebnih pravil si nismo osnovali, temveč izrekli, da nam jih pri malem številu udov, in sicer ozki zvezi udov našega kluba, ni treba; — omenil je pa gosp. Črne že o začetku, da utegne priti položaj, v katerem bo siljen zaradi posebnih razmer na Goriškem v prid svoje dežele iz kluba stopiti, kar bode takrat, ako take razmere nastopijo, naznanil klubu. Klub naš je imel mnogo sej. Po vsem tem je izgovor Danilo prazen, da prav za prav nismo imeli kluba.

Zbrani smo bili tudi večer pred sejo, v kateri se je obravnavala zasilna volilna postava. Bili smo vsi drugi edine misli, da glasujemo zoper postavo, ako bi nam tudi puške stavili na prsi, — le g. Črne je ugovarjal, da ta postava Gorici in tudi nam ne škoduje. Tako so govorili tudi Dalmatinci, izrekoma g. Ljubiša, dodavši, da nas Poljaci pustijo na cedilu, ker ne bodo zoper postavo glasovali. Po živahnih naših protigovorih so Dalmatinci želeli, da ta večer ne glasujemo še o tem, kaj storimo, temveč da zopet drugo jutro pridemo skupaj, do tistihmal pa od Poljakov zanesljivo zvemo, kaj oni mislijo storiti.

Tako smo sklenili pod predsedstvom Črnetovim, ker dr. Rap-a oni večer še ni bilo v Beču. — Dr. Oelz pa je dobil nalog, še tisti večer iti k Poljakom in pozvedeti, kako in kaj.

Drugo jutro pred sejo vsi drugi zastoj čakamo od 10. do 11. ure. Ko je 11. ura (ura seje) že odbila, prideta gg. Danilo in Ljubiša, ter na vprašanje naše: kako in kaj? na kratko izrečeta, da, z ozirom na posebne razmere Dalmacije, Dalmatinci glasujejo za zasilno postavo, g. Črne pa, da se on ne more ločiti od drugih Primorcev in da glasuje tudi on za postavo.

Poročilo, da Poljaci vsi odločno glasujejo zoper postavo, ni pomagalo nič. Nasproti pa nam je poročilo, da so v posebnem klubu „der Südländer“ sklenili glasovati za postavo, nevoljo nad odpadnike, ki so, brez naznanjenega izstopa, šli v drug klub, še pomnožilo.

Marsiktera grenka je padla; na to pa pride g. Danilo z ostudno sladkostjo ter reče, da ne more drugače ravnati, — da so pa vendar Dalmatinci pripravljene zapustiti zbor, ako storijo tudi drugi isto. To je g. Danilo rekel dr. Poklukarju zunaj v koridoru v tem trenutku, ko se je seja že pričejala, in ponavljal mu je isto, še v zbornici menda g. Vojnović, s pristavkom, da so njega majorizirali, da je govoril zoper postavo, pa ni zmagal. — Dr. Poklukar je obema odgovoril, da jima ne verjame, da je Dalmatincem resnica izstopiti iz zbora, vsaj so ravnokar poročali, da si celó protiglasovati ne upajo, — sicer pa tudi zdaj med sejo, ko vsak trenutek pride do glasovanja, nikakor ni mogoče, da bi se vsa opozicija mogla na vrat na nos o izstopu posvetovati, ker očitno ni več časa za to. Konečno pa jim je dr. Poklukar rekel, ako stojé v vrsti opozicije, naj pokažejo to zdaj s tem, da zoper postavo glasujejo, — in ako to storijo, lahko so tega zagotovljeni, da Slovenci iz Kranjskega, ako poslanci le ene dežele zapustijo zbor, smo koj pripravljene ž njimi isto storiti, — a zdaj ta trenutek le s protiglasovanjem moremo doslednost svojega stališča razodeti, koj potem pa združeni izstopiti.

To je bila ona dogodba, ki je bila vsem našim več ali manj na tanko znana. Vprašamo tedaj: kako se more g. Danilo drzniti, ono svojo hlinjeno ponudbo na svoj malin obračati? Mogoče je, da je s tem gosp. Danilo hotel vladi nasprotnikov vzeti, da bi bil potlej sam svojo sramoto med glasovanjem v koridoru prikrival. — Da so bili Dalmatinci in Primorci odpadniki federalistične stranke, to je svetu kazalo njihovo glasovanje za zasilno volilno postavo. In slovanski narod je sodil njihovo dejanje.

Dr. Poklukar. Grof Barbo. Drag. Rudež.
L. Jugovic.

Mnogovrstne novice.

* *Grozovita nemčurska divjost.* — V Strassburgu, ki so ga Prusi v zadnji vojski Francozom vzeli, so 1. dne t. m. na ondašnjem vseučilišču obhajali „osvobodeno Alemanijo in Lotharingio“. Strasburžani večidel nimajo srca do Nemcev in bi raji ostali pod francosko vlado kakor pod prusko; al po sili morajo biti Nemci in ta sila je celó utemeljitelju germanskega muzeja norimberškega baronu Aufsessu vzela življenje. Povabljen od nemških profesorjev, naj pride tudi on v Strassburg na svečanost nemčursko, se je bolehnih mož tje podal, napaden pa od dveh nemških pijanih profesorjev je bil tako hudo ranjen, da je 6. dne t. m. v Münsterlingen-u umrl. — To je laž! bi kričali vsi nemčurski časniki noter doli do ljublj. „Tagblatta“, ako bi jim ne bil lastni tovarš „Deutsche Zeitg.“ ust zavezal. Ker je tedaj žalostna dogodba popolnoma resnica, zato so se potuhnili ti „kulturträger-i“ in ne zinejo besedice. Naj tedaj v nov dokaz, kako surovi in divji so nemčurji, povemo na kratko, kaj se je godilo, po „D. Ztg.“ Baron Aufsess je bolan prišel v Strassburg s hudim kašljem in nevkrotljivo žejo. Zato ni mogel se udeležiti svečanosti, na katero je bil povabljen, in je le včasih z okna pogledal na ulice, kjer se je vršila nemška komedija. V hudi vročinski žeji, ki ga je trpinčila ponoči, je klical v stanovanji svojem po kozarcu vode, al nihče ga ni slišal, kajti vse je zbegano bilo ono noč. Vso svojo moč je tedaj napel, se oblekel in šel v vežo, misleč, da ondi dobí človeka, ki mu bode vode prinesel. V veži pa po naključbi najde piščalko, na katero je zapiskal, da bi mu kdo na pomoč prišel. V tem hipu pridereta dva gospoda s ci-